Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 272 830 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. HENDRICKX**
Pegasuslaan 5
1831 DIEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 14 november 2019.

1.2. Verzoekers worden op 23 december 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 17 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. C.T.M.E, verzoeker, luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U woonde gedurende uw hele leven in kolonie Guayacan, gelegen in gemeente Soyapango, deelstaat San Salvador. Gedurende ongeveer de laatste drie jaar woonde u samen met uw vrouw (N. S., A. D. C., CGVS X, O.V. X)) en twee zonen samen in jullie huis. Bende MS13 was aanwezig in jullie wijk.

U werkte gedurende zesenhalf jaar, tot op moment van jullie vertrek uit het land, als medewerker bij Walmart. Uw vrouw verzorgde sinds 2017 haar overgrootmoeder. Uw vrouw stond in voor haar persoonlijke verzorging en was verantwoordelijk voor haar medische opvolging.

Toen u op een dag van uw werk onderweg was naar uw huis in de microbus, verscheen er een groep bendeleden van 18 die de bus wilden tegenhouden. Dit gebeurde in kolonie Montecinco. Volgens u wilden de bendeleden nagaan of er passagiers op de bus zaten die afkomstig waren van een kolonie waar een andere bende heerst. De buschauffeur deed de deur van de bus echter niet open en jullie reden, zonder dat er verder iets gebeurde, door.

Eind augustus 2019 ging u rond zeven uur 's avonds pupusa's kopen in jullie kolonie. Niet ver van jullie huis, raakte u aan de praat met vier vrienden. Terwijl jullie aan het praten waren, merkte u op dat er twee bendeleden jullie benaderden. Een van hen haalde een geweer tevoorschijn van onder zijn overhemd. U en uw vrienden begonnen allen te rennen. De bendeleden riepen dat jullie niet moesten wegrennen en begonnen te schieten op u en uw vrienden. Een van uw vrienden, S., werd gedood door een schot. Uw andere drie vrienden werden respectievelijk in de schouder, in het been en in de bil geraakt. U zelf echter bleef rennen en sloeg erin te ontsnappen zonder geraakt te worden. Iets verder in de pasaje, liep u al rennend de vader van één van uw gewonde vrienden tegen het lijf. Samen keerden jullie na enkele minuten terug om te zien wat er was gebeurd. Uw vrienden waren reeds naar het ziekenhuis gebracht. U keerde hierop terug naar huis. Na dit incident wilde uw vrouw reeds het land verlaten omdat ze bang was. U wilde dit echter niet omdat u voor uw moeder diende te zorgen.

Op 15 september 2019 ging uw vrouw samen met haar nicht, rond vier uur in de namiddag, brood halen in jullie kolonie. Terwijl zij door het steegje (pasaje) van jullie woning liepen, hoorden zij enkele geweerschoten. Zij dachten op dat moment dat het mogelijks vuurwerk was. Niet veel verderop zagen uw vrouw en nicht een lijk op de grond liggen. Vlak daarna kwamen twee gewapende bendeleden op een motor hen voorbijgereden. Het bendelid dat vanachter op de motor zat, zei tegen uw vrouw en nicht dat zij niets van wat zij gezien hadden mochten doorvertellen.

Een of twee dagen later, toen uw vrouw onderweg was naar de supermarkt, benaderde hetzelfde bendelid haar dat haar op de dag van het incident had aangesproken. Hij herhaalde dat ze niets mocht doorvertellen, gezien hij anders haar en haar familie zou vermoorden. Ditmaal beslisten u en uw vrouw samen dat jullie het land zouden verlaten wegens een vrees voor jullie eigen leven en dat van jullie zonen.

U gaf uw ontslag op 20 september 2019 en diende nog een maand lang verder te werken opdat het bedrijf een vervanger zou kunnen vinden voor u en u die persoon kon opleiden. U stopte met werken op 20 oktober 2019.

Jullie verkochten jullie huis voor $4000 en begin november ontvingen jullie het geld. Op 7 november 2019 verlieten jullie El Salvador en op 8 november 2019 kwamen jullie aan in België.

Op 14 november 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer, evenals uw blanco strafblad en documenten betreffende uw vlucht.

Onlangs vernam uw vrouw dat één van de bendeleden die de moord pleegde waarvan zij getuige was geweest, gevangen is genomen en momenteel in de gevangenis verblijft.
In geval van een mogelijke terugkeer naar el Salvador vreest u dat uw zonen gerekruteerd zouden kunnen worden door een bende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw vrouw. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest de bende 18 en de vijf verschillende bendeleden die u en uw man hebben aangevallen en bedreigd. U vreest dat, nu één van die bendeleden in kwestie werd gevangen genomen, ze u als getuige zullen opzoeken (CGVS p. 10). Uw man vreest dat jullie kinderen bij terugkeer lid van een bende kunnen worden. Hij vreest verder dat ze vermoord of ontvoerd kunnen worden (CGVS 1926170 p. 5). U koestert een soortgelijke vrees jegens uw kinderen (CGVS Vragenlijst 5).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. ***COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020*** *(beschikbaar op https:// www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de* ***reden*** *van de vervolging veelal* ***niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. *Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven,* ***en*** *wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.* ***Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.***

Op basis van het geheel van tegenstrijdige, weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen van zowel u als uw man, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen betreffende de incidenten die jullie hebben meegemaakt.

Zo valt ten eerste op dat u moeite heeft om het incident dat u zelf meemaakte, op 15 september 2019, op samenhangende en doorleefde wijze te reconstrueren en valt tevens op dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt hieromtrent. Zo is het in eerste instantie opvallend dat u een zeer beknopt relaas geeft, ondanks dat u wordt aangespoord om op gedetailleerde wijze te vertellen over uw problemen. U zegt slechts dat u en uw nicht brood gingen halen en geweerschoten hoorden. Jullie zagen

twee mannen op een motor voorbijkomen, waarvan de achterste tegen jullie zei dat jullie niets mochten zeggen. Jullie zagen dat ze de molenaar hadden vermoord. U was zenuwachtig en triestig en keerde terug naar huis (CGVS p. 11). Gezien uw verklaringen over dat incident beknopt zijn, wordt u gevraagd om gedetailleerd te vertellen over wat u heeft gezien nadat u uw huis verliet. U zegt dat jullie uw steeg uitliepen en dat jullie schoten hoorden. Ineens zagen jullie een motor met twee bendeleden op passeren. Het bendelid achter op de motor was zijn wapen terug in zijn broek aan het steken en zei tegen jullie dat jullie niets mochten zeggen (CGVS p. 14 en p. 15). Wederom geeft u een zeer beknopte en weinig doorleefde uitleg. Bovendien valt op dat u niets zegt over het lijk dat u op een gegeven moment heeft gezien. Hierop gevraagd wat jullie deden nadat de bendeleden jullie hadden gepasseerd, zegt u slechts dat jullie naar huis gingen. Gezien u weer niets vermeldt over het lijk, wordt u gevraagd wat er gebeurde vlak nadat de bendeleden op de motor jullie passeerden en zeiden dat jullie niets mochten doorvertellen. U zegt dat jullie daar geschrokken achterbleven en dat de bendeleden met hun motor verder naar het plein reden. Gevraagd wat jullie hebben gedaan, zegt u 'niets' (CGVS p. 15). Erop gewezen dat jullie toch wel iets hebben gedaan, zegt u dat u terugkeerde naar huis omdat u geen gsm bijhad om de ambulance te bellen. Uw vage antwoorden blijven opvallend. U wordt erop gewezen dat u volgens uw eerdere verklaringen een lijk zou moeten hebben gezien, maar dat u er nu niets over zegt. U bevestigt dat u een lijk heeft gezien, maar zegt dat u geen gsm bijhad om dat te rapporteren. Wanneer u wordt gevraagd op welk moment u het lijk heeft gezien, begrijpt u in eerste instantie de vraag niet. U wordt nogmaals gevraagd op welk moment, tijdens het incident, u het lijk heeft gezien. U zegt dat dat direct na de schoten was. Wanneer u wordt gevraagd of u eerst het lijk zag of eerst de bendeleden die op de motor voorbijkwamen, zegt u dat u eerst het lijk zag. Op DVZ verklaarde u echter iets anders (CGVS Vragenlijst 5). U wordt erop gewezen dat u op DVZ verklaarde dat de bendeleden op de motor jullie passeerden en dat pas later, toen jullie de pasaje uitstapten, u het lijk zag. U zegt, zonder meer, dat u veronderstelt dat u zenuwachtig was op DVZ. Dat u echter de feiten zodanig door elkaar zou halen omdat u zenuwachtig bent, is niet aannemelijk. U wordt hierop gevraagd of uw verklaringen aan u werden voorgelezen op het einde van het interview, waarop u bevestigend antwoordt. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u toen niet heeft opgemerkt dat dat verkeerdelijk was genoteerd, antwoordt u van niet. U herhaalt dat u zenuwachtig was (CGVS p. 16). Zoals reeds opgemerkt, overtuigt deze verklaring niet. Bovendien blijkt uit uw vrije relaas evenmin dat u eerst het lijk zag (CGVS, p. 11). Dat u de feiten op een niet doorleefde en tegenstrijdige wijze weergeeft, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over wanneer u een tweede keer werd aangesproken door het bendelid dat achterop de motor zat, komen niet overeen. Zo zegt u tijdens uw vrije relaas dat u de volgende dag door hem werd aangesproken (CGVS p. 11 en p. 18). Op DVZ zei u echter dat u twee dagen na het incident door hem werd aangesproken (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u dat u dat misschien verkeerd heeft gezegd en dat u het zich niet meer herinnert (CGVS p. 18). Op DVZ verklaarde u bovendien dat u nadien door twee bendeleden werd aangesproken, terwijl u op het CGVS verklaart dat enkel het bendelid dat geschoten had u achteraf benaderde. U verklaart dat hij alleen was (CGVS Vragenlijst 5 en CGVS p. 11 en p. 17). U wordt op uw afwijkende verklaring op DVZ gewezen. U herhaalt slechts uw aangepaste verklaring en zegt dat niet alles wat u gezegd heeft op DVZ ook werd genoteerd. Gezien het hier echter gaat om een verschil in verklaring, overtuigt uw antwoord niet. De verschillen in verklaringen die u aflegde op respectievelijk DVZ en op het CGVS, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat u verklaart dat u na afloop van het incident, het incident enkel met uw man besprak en met niemand anders (CGVS p. 17). Dat u het incident niet met uw nicht zou hebben besproken, die overigens hetzelfde meemaakte als u, doet vragen oproepen. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u het incident met uw nicht heeft besproken, zegt u van niet en stelt u dat u alleen maar tegen haar heeft gezegd dat jullie er niet over konden spreken. Als iemand een vraag aan jullie zou stellen, moesten jullie zeggen dat jullie niets hadden gezien. U heeft uw nicht nochtans wel nog gezien na het incident. Dat u zelfs in dit licht nooit iets meer zou hebben besproken met haar, is vreemd. Wanneer verder aan u wordt gevraagd hoe uw nicht omging met de problematiek, zegt u slechts dat ze net zoals u nachtmerries had en buiten kwam met angst. Wanneer u wordt gevraagd of ze een oplossing had gezocht voor haar eigen situatie, zegt u dat u dat niet weet. Dit is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, zegt u dat u het haar niet heeft gevraagd. Soms zei uw nicht wel dat ze wilde vertrekken. Dat u haar hierover niets zou hebben gevraagd is gelet op de ernst van de situatie zeer vreemd. U wordt erop gewezen dat u en uw man de drastische beslissing hadden genomen het land te verlaten naar aanleiding van het incident. U wordt hierop gevraagd of de oplossing die uw nicht overwoog niet iets is dat u besprak met haar en of dat niet iets is dat u wilde bespreken. U antwoordt vaag en naast de kwestie. U zegt dat u en uw man de intentie hadden om haar mee met jullie naar België te brengen, maar dat dat niet ging omdat zij een zoon heeft die het land niet kon verlaten. Zelfs indien jullie

haar zouden hebben gevraagd mee te komen, zou zij hebben geweigerd (CGVS p. 17). U slaagt er niet in een duidelijke en aannemelijke verklaring te geven voor waarom u de situatie nooit met uw nicht besprak wat, zoals reeds gezegd, vreemd is. Dat u dit niet deed doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook vreemd dat u op heden absoluut niets meer weet over uw nicht en dat u evenmin weet of zij nog problemen heeft gekend na uw vertrek uit het land. U verklaart dat uw nicht van telefoonnummer veranderde en dat u geen contact meer heeft met haar. De laatste keer dat u iets van haar vernam was vijf maanden geleden, onrechtstreeks, via uw zus. Toen uw zus haar zag was ze zenuwachtig en triestig, maar heeft ze niet gezegd waarom ze zich zo voelde. Uw zus zei dat uw nicht mogelijks iets had meegemaakt. Daarna, vernam u nooit meer iets over uw nicht. Het is vreemd dat u insinueert dat uw nicht mogelijks nog problemen heeft gekend met bendeleden en dat zij misschien zelfs ontvoerd is, maar dat noch u, noch uw zus –al dan niet op uw vraag- de moeite hebben genomen dit verder te onderzoeken (CGVS p. 20). Dit is des te meer vreemd gezien u en uw nicht voordien wel geregeld contact onderhielden en elkaar twee à drie keer per maand zagen (CGVS p. 9). Zo is uw zus, die in Guayacan woont, uw nicht nooit meer gaan opzoeken in haar woning. U verklaart dat uw zus daar niet graag komt omdat het een gevaarlijke wijk is (CGVS p. 7 en p. 20). Zelf heeft u enkel nog aan uw zus gevraagd of zij nog iets van uw nicht weet, waarna uw zus zei dat ze zou polsen bij een gemeenschappelijke kennis. Die kennis zei slechts dat ze uw nicht al lang niet meer had gezien (CGVS p. 21). Wanneer u hierop wordt gevraagd of jullie geen klacht zouden indienen bij de politie indien jullie vermoeden dat zij is ontvoerd, zegt u dat u niet weet of uw zus of opa een klacht hebben ingediend. U zegt dat u al lang niet meer met hen heeft gesproken (CGVS p. 20). Uw zus was op het moment van uw onderhoud echter bij u op bezoek in België, waardoor uw verklaring geen steek houdt (CGVS p. 7). Dat u blijk geeft van een dergelijke desinteresse in het welzijn van uw nicht is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw insinuatie dat zij omwille van het incident op 15 september, dat ongeloofwaardig werd bevonden, nog problemen heeft gekend na uw vertrek uit El Salvador.

Verder valt op dat u niet goed op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw man het incident van eind augustus 2019 meemaakte. Wanneer u wordt gevraagd wat uw man zag wanneer hij terugkeerde naar de plaats van het delict zegt u, net zoals tijdens uw relaas, dat hij zijn ene gewonde vriend zag liggen en ook zijn vriend die vermoord was (CGVS p. 10, p. 13 en p. 14). Gevraagd wat er dan gedaan werd met die personen, zegt u dat de politie werd gebeld. U voegt eraan toe dat het heel lang duurt vooraleer de ambulance terplekke komt. Uw antwoorden zijn echter erg vaag. Wanneer u hierop gevraagd wordt wat er precies gebeurde, zegt u dat u veronderstelt dat uw man zijn gewonde vriend heeft proberen te helpen. Het is vreemd dat u dit slechts veronderstelt en niet met zekerheid weet. Gevraagd waarom u dat veronderstelt, zegt u dat wanneer zoiets gebeurt mensen de persoon die gewond is proberen te helpen. Ze wachten niet tot de ambulance er is. Soms nemen mensen op eigen initiatief de gewonde persoon mee naar het ziekenhuis. Het valt op dat u een algemeen antwoord geeft en niet ingaat op de concrete situatie waarin uw man zat. Wanneer u wordt gevraagd of het incident niet iets is dat u heeft besproken met uw man, zegt u dat jullie dat een beetje hebben besproken maar dat u zich dat niet meer herinnert. Dat u zich absoluut niet zou herinneren wat uw man heeft gedaan nadat hij zijn gewonde vrienden zag, is weinig aannemelijk. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe lang het duurde vooraleer de ambulance kwam, geeft u wederom een vaag, algemeen antwoord. U antwoordt dat er in El Salvador niet veel ambulances zijn en dat mensen vaak zelf het initiatief nemen om gewonden naar het ziekenhuis te brengen. Het kan tot een half uur duren vooraleer de ambulance er is. U wordt erop gewezen dat er wordt gedoeld op het concrete incident dat uw man heeft meegemaakt. U wordt nogmaals gevraagd of u weet hoe lang het duurde eer de ambulance kwam, of, of iemand de gewonden naar het ziekenhuis bracht. U zegt dat u veronderstelt dat iemand hen naar het ziekenhuis heeft gebracht, maar dat u dat niet aan uw man hebt gevraagd. U wordt gevraagd hoe het komt dat u die zaken niet heeft gevraagd aan uw man of dat hij die u niet heeft verteld, gezien de gewonde persoon zijn jeugdvriend was. U zegt dat u het hem misschien op dat moment wel heeft gevraagd, maar dat het ondertussen al twee jaar geleden is. Toen jullie met elkaar bespraken wat jullie gingen vertellen op het CGVS, heeft u niet meer aan hem gevraagd wat ze hebben gedaan met zijn vriend (CGVS p. 14). Dat u zich absoluut niets meer zou herinneren over hoe de vrienden van uw man zijn verder geholpen, is weinig aannemelijk. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Bovendien dient wat dit incident betreft te worden opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn aan hetgeen uw man verklaart. Wanneer namelijk aan uw man wordt gevraagd wat hij zag toen hij terugkeerde naar de plaats van het delict, zegt hij in tegenstelling tot u dat zijn gewonde vrienden door buren al naar het ziekenhuis waren gebracht. Uw man wordt erop gewezen dat u verklaarde dat zijn gewonde vrienden

er nog lagen en dat u veronderstelt dat hij hen probeerde te helpen. Uw man zegt dat u dit verkeerd heeft verklaard en bevestigt dat uw vrienden al naar het ziekenhuis waren gebracht op het moment dat u daar terug aankwam (CGVS 1926170 p. 9). Dat uw verklaringen fundamenteel verschillen van die van uw man, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Verder zijn ook jullie verklaringen over de belagers van uw echtgenoot tegenstrijdig. Zo verklaart u dat uw man u vertelde dat drie bendeleden op hen af kwamen gestapt (CGVS p. 12). U wordt erop gewezen dat u op DVZ verklaarde dat het twee bendeleden waren en dat uw man dit tijdens zijn onderhoud eveneens zo verklaarde (CGVS p. 13 en CGVS 1926170 p. 6). U zegt slechts dat u dat waarschijnlijk verkeerd heeft gezegd. Wanneer u wordt gevraagd wat u juist verkeerd heeft gezegd, zegt u dat u zich meer heeft gefocust op uw eigen gebeurtenis dan op die van hem (CGVS p. 13). U heeft zijn problemen niet zo bestudeerd (CGVS p. 15). Gezien het incident dat uw man echter meemaakte één van de aanleidingen is voor waarom u het land verliet, mag verwacht worden dat u een minimum mate van kennis heeft over het incident. Dat u niet meer wist of er twee of drie bendeleden op uw man afstapten, is vreemd en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van de naar voorgebrachte feiten.

Verder is het zeer opvallend dat uw man op DVZ de data verwisselde en verklaarde dat u uw incident meemaakte op 30 augustus en hij het zijne vervolgens meemaakte op 15 september (CGVS 1926170 Vragenlijst 5). Jullie merkten deze fout slechts op nadat jullie de papieren versie van jullie verklaringen naast elkaar hadden gelegd (CGVS 1926170 p. 8). Wanneer aan uw man wordt gevraagd hoe het komt dat hij dit op DVZ verkeerdelijk verklaarde, zegt hij dat hij niet weet waarom. Hij zegt dat het misschien door de zenuwen kwam of door het feit dat hem slechts om een samenvatting van de feiten werd gevraagd. Deze verklaringen overtuigen niet. Wanneer aan uw man wordt gevraagd of zijn verklaringen hem aan het einde van zijn interview werden voorgelezen, zegt hij van wel (CGVS 1926170 p. 7). Dat hij ook op dat moment niet zou hebben opgemerkt dat hij de gebeurtenissen in de verkeerde volgorde had weergegeven, is weinig aannemelijk. Wanneer hem daarom wordt gevraagd hoe het komt dat hij op het moment van het voorlezen van zijn verklaringen niet opmerkte dat hij een fout had gemaakt, zegt hij dat hij niet zo veel aandacht schonk aan de data maar wel aan het hele verhaal (CGVS 1926170 p. 8). Gezien het hier niet enkel om data gaat maar om de volgorde van de feiten, overtuigt de verklaring van uw man niet. Dat hij de feiten anders weergaf op DVZ doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts is het opvallend dat u moeite heeft om de namen van de vrienden van uw man die erbij waren, op te noemen. U vernoemt 'M.' en 'A.'. Uw man heeft het eveneens over 'J. A.', maar zegt dat zijn twee andere vrienden 'W.' en 'C.' heetten. U zegt dat de vriend die vermoord was 'M.' heette en herhaalt zijn naam verschillende malen. Volgens uw echtgenoot heette deze jongen echter 'S.' (CGVS p. 12 en CGVS 1926170 p. 8). Wanneer uw man erop wordt gewezen welke namen u had vermeld, zegt hij dat jullie op het moment van het gebeuren nog niet zo lang samenwoonden en dat u zijn vrienden van vroeger niet kende (CGVS 1926170 p. 8 en p. 9). Zoals echter reeds opgemerkt, mag gelet op de ernst van het incident en gelet op het feit dat dit de aanleiding vormde voor uw vertrek uit het land, redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer dan slechts één naam van de vier correct kan opnoemen. Dat u hier niet toe in staat blijkt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident. U geeft evenmin het aantal gewonde vrienden juist weer. Zo zegt u dat M. werd vermoord en dat slechts één andere vriend gewond raakte (CGVS p. 12). Uw man daarentegen zegt dat S. werd vermoord en drie van zijn andere vrienden geraakt werden door de afgevuurde kogels (CGVS 1926170 p. 8). Ook deze verklaringen komen niet overeen en doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Wat betreft het incident dat uw man meemaakte dient tot slot nog te worden opgemerkt dat uw man verklaart dat de moord op zijn vriend en voetballer S. G., overal in het land werd besproken en zelfs op het nationale nieuws verscheen (CGVS 1926170 p. 8). Het CGVS heeft inderdaad via verschillende bronnen artikels gevonden waarin over de moord van voetballer S.G. wordt geschreven. In de artikels wordt bevestigd dat S. in het bijzijn van enkele vrienden in Soyapango werd neergeschoten.
Echter, volgens al deze artikels, vond de moord plaats in 2006. Deze informatie doet ernstige afbreuk aan de verklaringen over het incident dat uw man meemaakte, volgens jullie verklaringen in augustus 2019.

Voorts is het vreemd dat zowel u als uw man voor jullie leven vreesden, maar dat uw man desondanks bleef doorwerken tot 20 oktober 2019 waarbij hij tijdens zijn traject naar het werk dagelijks de bendeleden diende te passeren (CGVS p. 10 en CGVS 1926170 p. 4 en p. 12). Dat uw man naar het werk bleef gaan is des te opmerkelijker gezien hij verklaart reeds getraumatiseerd te zijn geweest na het incident in augustus en verklaart dat hij na het incident op 15 september besefte dat hij het land diende te verlaten (CGVS 1926170 p. 6 en p. 12). Aan uw man wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat hij bleef werken

tot 20 oktober, nadat hij eerst een aanslag op zijn eigen leven had gekend en u vervolgens bedreigingen had gekregen voor uzelf en uw hele familie. Hij zegt dat hij zijn huis niet zomaar kon verlaten en voegt toe dat hij moest blijven werken om geld te sparen. Wat hij namelijk verdiende, was niet genoeg om de vliegtuigtickets te kunnen kopen. Uw man wordt erop gewezen dat er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat jullie geld nodig hadden. Hij wordt er verder op gewezen dat zijn leven echter in gevaar was en dat hij zelfs reeds na het eerste incident al getraumatiseerd was. Hij wordt gevraagd hoe het komt dat hij het in dit licht nog steeds belangrijker vond om te gaan werken, en dit terwijl hij de bus diende te nemen, in plaats van zijn eigen leven veilig te stellen. Uw man gaat enkel in op het incident dat hij zelf heeft meegemaakt en zegt dat hij inderdaad getraumatiseerd was, maar dat die aanval niet direct tegen hem gericht was. Die aanval was te wijten aan de algemene situatie (CGVS 1926170 p. 12). Het is zeer vreemd dat uw man, zonder meer, gewoon zou blijven verder werken op dezelfde wijze terwijl hij vreesde voor zijn leven. Jullie hadden namelijk reeds een overeenkomst gesloten om jullie huis voor $4000 te verkopen (CGVS p. 5 en CGVS 1926170 p. 7). Jullie vliegtuigtickets kostten in totaal ongeveer $3600 (DVZ Verklaring 30). Jullie hadden met andere woorden met de verkoop van jullie huis reeds voldoende middelen om het land te verlaten. Dat uw man desondanks nog altijd voorrang gaf om naar het werk te blijven gaan om geld te verdienen, doet afbreuk aan zijn vrees. Dat hij hier bovenop geen voorzorgsmaatregelen nam om mogelijke problemen te vermijden, zo blijkt uit zijn verklaringen, doet nog meer afbreuk aan zijn vrees (CGVS 1926170 p. 14). Dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Bovendien is het zeer vreemd dat u verklaart dat uw man diende verder te werken omdat hij dan volledig uitbetaald zou worden, maar dat u geen idee heeft hoeveel verschil het voor jullie zou hebben gemaakt op financieel vlak indien uw man niet had verder gewerkt (CGVS p. 19 en p. 20). Redelijkerwijs mag van u worden verwacht dat u samen met uw man, gelet op de vrees voor jullie leven, een weloverwogen afweging zou hebben gemaakt betreffende het financiële aspect en dat u zich hier minstens nog iets over zou herinneren.

Wat betreft de verkoop van uw huis doet u overigens enkele tegenstrijdige en onsamenhangende uitspraken. Aanvankelijk vergist u zich en haalt u de maanden september en november door elkaar. Dit wordt u niet kwalijk genomen. Hierna verklaart u dat u uw huis verkocht begin september en dat u het geld hiervoor ontving begin november. U bevestigt dit tweemaal. Wanneer u nogmaals ter bevestiging wordt gevraagd of jullie nog twee maanden in jullie huis hebben gewoond nadat jullie het hebben verkocht, antwoordt u bevestigend. U zegt dat de procedure die dient te worden doorlopen om een huis te verkopen, tijd in beslag neemt. Er moeten namelijk verschillende zaken met de advocaat worden geregeld (CGVS p. 4-5). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat u verklaarde dat jullie jullie huis begin september hadden verkocht opdat jullie geld konden inzamelen om het land te verlaten, maar dat u begin september nog helemaal geen bedreiging had gekregen (CGVS p. 18). U zegt dat u dat verkeerd had gezegd en herhaalt dat jullie jullie geld begin november kregen. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat u al eerder was begonnen met het proces van verkoop, gezien het lang duurt om alles te regelen met de advocaten. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat u het proces aanving begin september, en dat u vervolgens uw geld begin november kreeg. Opnieuw zegt u dat u dat verkeerd had gezegd. U voegt daar slechts nog vaag aan toe dat jullie de procedure opstartten vooraleer jullie het huis effectief verkochten. U herhaalt dat jullie het geld in november kregen. U gaat echter niet in op het feit dat u verklaarde dat het proces, los van het moment van verkrijgen van het geld, begin september startte. U wordt daarom gevraagd of jullie met het verkoopproces begonnen begin september, waarop u slechts 'nee' antwoordt. Wanneer u wordt gevraagd wanneer jullie dan wel met dat proces begonnen, zegt u vreemd genoeg plots dat dat in oktober was (CGVS p. 19). Ondanks dat u aanvankelijk per abuis de maanden 'september' en 'november' door elkaar haalde, kan dit geenszins de duidelijke verklaringen die u nadien aflegde teniet doen (CGVS p. 5). U wordt er daarom op gewezen dat u eerder had verklaard dat jullie begin september met het proces begonnen. U wordt erop gewezen dat de Protection Officer deze verklaring heeft herhaald, waarop u die nogmaals bevestigde. U antwoordt vaag en naast de kwestie. U zegt dat u toen met uw schoonmoeder heeft gesproken en heeft gezegd dat u het huis wilde verkopen.
Uw schoonmoeder kende iemand die geïnteresseerd was om jullie huis te kopen. Begin oktober hebben jullie dan met jullie advocaat gesproken (CGVS p. 19). Uw vage en onsamenhangende verklaringen komen uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien doen uw initiële verklaringen, waaruit blijkt dat jullie de procedure voor de verkoop van het huis begin september aanvingen, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie directe vluchtaanleiding.

Wat betreft jullie problemen is het tot slot zeer vreemd dat uw man verklaart dat uw zus na jullie vertrek uit het land éénmaal een bedreiging heeft gekregen, ongeveer vijf maanden geleden, maar dat u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud niets over vermeldt (CGVS 1926170 p. 13 en p. 14). U vermeldt dit noch spontaan tijdens uw relaas, noch wanneer u wordt gevraagd hoe het met uw zus gaat in El Salvador, noch wanneer u de specifieke vraag wordt gesteld of u nog iets van de bendeleden in kwestie heeft vernomen

(CGVS p. 8 en p. 20). Wanneer uw man wordt gevraagd waarom u er niets over heeft gezegd, zegt hij dat hij dat niet weet (CGVS 1926170 p. 14). Dat uw man dit verklaart terwijl u er niets over vermeldt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Wat betreft de verklaringen van uw man over deze bedreiging, valt tevens op dat die zeer vaag zijn. Uw man verklaart dat bendeleden naar uw zus zijn gegaan om te vragen waar jullie zich bevinden. Hij verklaart dat de bendeleden haar probeerden te intimideren opdat zij zou verklaren waar jullie zijn. Wanneer hem echter wordt gevraagd op welke manier de bendeleden haar probeerden te intimideren, zegt hij dat hij dat niet precies kan zeggen en dat hij daar geen informatie over heeft (CGVS 1926170 p. 13 en p. 14). Gelet op het geheel aan ongeloofwaardige verklaringen, kan ook aan deze vage verklaringen geen geloof worden gehecht.

Verder kan uw man ook op basis van de poging tot ontvoering van de bus waarop hij zat, gepleegd door bendeleden, niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Uit zijn verklaringen blijkt namelijk dat hij toevallig het slachtoffer werd van een geïsoleerd incident, dat te wijten was aan de precaire algemene situatie in El Salvador. Zo zegt uw man, dat dit incident het gevolg was van de modus operandi die bendeleden hanteren, waarbij ze bussen binnenvallen om te controleren of er zich mensen op bevinden die van een kolonie afkomstig zijn waar de rivaliserende bende heerst. Wat dit incident betreft ontbreekt het uw man aan een concrete en persoonlijke vrees. Dit wordt verder versterkt door het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat uw man zich niet alleen op de bus bevond en hieruit ook niet blijkt dat de aanval specifiek tegen hem gericht was. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat de bendeleden er niet in slaagden de bus binnen te dringen gezien de chauffeur doorreed (CGVS 1926170 p. 7). Het incident is dan ook onvoldoende zwaarwichtig.

Wat betreft de vrees voor jullie kinderen dient te worden opgemerkt dat u, noch uw man op enig moment tijdens jullie persoonlijke onderhouden deze vrees concretiseren. Uw man vreest slechts dat jullie zonen leden van een bende kunnen worden en dat zij ontvoerd of vermoord kunnen worden, maar stoelt deze vrees niet op concrete elementen (CGVS 1926170 p. 5). Zelf verklaart u slechts dat u niet wilt dat uw kinderen rondlopen met een geweer, dat zij drugs verhandelen of vermoord worden omdat zij hetgeen hen werd gevraagd niet hebben gedaan (CGVS Vragenlijst 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat uw zonen geen concrete, ernstige problemen hebben gekend in El Salvador. Zo verklaart u wanneer u gevraagd wordt naar eventuele problemen die uw zonen hebben gekend, dat uw ene zoon u onlangs vertelde dat een bendelid, vluchtend voor de politie, naar hem toe rende en hem gebood niet te vertellen aan dat politie dat hij hem had gezien. Uw zoon deed dit desondanks toch. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er wat dit betreft verder nog iets is gebeurd of dat uw zoon daardoor nadien problemen heeft gekend (CGVS, p. 7). Dit incident, zonder meer, kan dan ook niet als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd. U haalt verder nog aan dat uw kinderen problemen kenden omdat zij niet altijd vrij konden spelen op straat gezien er geregeld motors met hoge snelheid voorbijreden (CGVS p. 7). Gelet op het ontbreken van enige verdere gevolgen of gebeurtenissen hieromtrent, is ook dit vanzelfsprekend niet ernstig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Dat uw man op DVZ vaag aanhaalde dat de bendeleden al waren beginnen te praten met uw jongste zoon op school, zonder deze verklaring ooit verder te concretiseren, volstaat evenmin om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS 1926170 Vragenlijst 5). Bovendien is het erg opvallend dat uw echtgenoot, zoals hierboven reeds werd aangegeven, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment is teruggekomen op die verklaring en hij slechts in het algemeen stelde dat jullie zonen lid van een bende zouden kunnen worden. Die vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering op de DVZ dat jullie jongste zoon reeds werd benaderd door bendeleden alsook aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor de rekrutering van jullie zonen in het algemeen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat uw zonen problemen zouden kennen bij een terugkeer naar El Salvador. Het naar voren brengen van slechts een algemene, hypothetische vrees is onvoldoende in dat opzicht.
Gezien er bovendien geen geloof wordt gehecht aan jullie relaas, wordt wat dit betreft de mogelijkheid uitgesloten dat uw zonen door deze problemen in het vizier zouden lopen van de bendeleden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de paspoorten en geboorteaktes van

uw zonen. Uw blanco strafblad heeft geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor het document de gedane beoordeling niet kan wijzigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de ***COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021*** *(beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/ files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. *Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders* ***kan*** *leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de* ***COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020*** *(beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/ rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.*
De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de ***COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020*** *(beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/ rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf en de* ***"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016*** *(beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

U haalt tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die niet onmiddellijk wordt betwist. Uw blanco strafblad heeft geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor het document de gedane beoordeling niet kan wijzigen. Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende vluchtinformatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing t.a.v. A. D. C. N. S., verzoekster, luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U woonde gedurende uw hele leven in kolonie Guayacan, gelegen in gemeente Soyapango, deelstaat San Salvador. Gedurende ongeveer de laatste drie jaar woonde u er samen met uw man (M. E., C. T., CGVS 1926170, O.V. 8948689) en twee zonen samen in jullie huis. Bende MS13 was aanwezig in jullie wijk.

Uw man werkte gedurende zesenhalf jaar, tot op het moment van jullie vertrek uit het land, als medewerker bij Walmart. Uzelf verzorgde sinds 2017 uw overgrootmoeder. U stond in voor haar persoonlijke verzorging en was verantwoordelijk voor haar medische opvolging.

Toen uw man op een dag van zijn werk onderweg was naar huis in de microbus, verschenen er een aantal leden van de bende 18 die de bus wilden tegenhouden. Dit gebeurde in kolonie Montecinco. Volgens uw

man wilden de bendeleden nagaan of er passagiers op de bus zaten die afkomstig waren van een kolonie waar een andere bende heerst. De buschauffeur deed de deur van de bus echter niet open en jullie reden, zonder dat er verder iets gebeurde, door.

Eind augustus 2019 ging uw man rond zeven uur 's avonds pupusa's kopen in jullie kolonie. Niet ver van jullie huis raakte hij aan de praat met vier vrienden. Terwijl zij aan het praten waren, merkte uw man op dat er twee bendeleden hen benaderden. Een van hen haalde een geweer tevoorschijn van onder zijn overhemd. Uw man en zijn vrienden begonnen allen te rennen. De bendeleden riepen dat ze niet moesten wegrennen en begonnen te schieten op uw man en zijn vrienden. Een van de vrienden van uw man, S., werd gedood door een schot. Zijn andere drie vrienden werden respectievelijk in de schouder, in het been en in de bil geraakt. Uw man echter bleef rennen en sloeg erin te ontsnappen zonder geraakt te worden. Iets verder in de pasaje, liep uw man al rennend de vader van één van zijn gewonde vrienden tegen het lijf. Samen keerden zij na enkele minuten terug om te zien wat er was gebeurd. De vrienden van uw man waren reeds naar het ziekenhuis gebracht. Uw man keerde hierop terug naar huis. Na dit incident wilde u reeds het land verlaten omdat u bang was. Uw man wilde dit echter niet omdat hij voor zijn moeder diende te zorgen.

Op 15 september 2019 ging u samen met uw nicht, rond vier uur in de namiddag, brood halen in uw kolonie. Terwijl jullie door het steegje (pasaje) van uw woning liepen, hoorden jullie enkele geweerschoten. Jullie dachten op dat moment dat het mogelijks vuurwerk was. Niet veel verderop zag u een lijk op de grond liggen. Vlak daarna kwamen twee gewapende bendeleden op een motor jullie voorbijgereden. Het bendelid dat vanachter op de motor zat, zei tegen jullie dat jullie niets van wat jullie gezien hadden mochten doorvertellen.

Een of twee dagen later, toen u onderweg was naar de supermarkt, benaderde hetzelfde bendelid u dat u op de dag van het incident had aangesproken. Hij herhaalde dat u niets mocht doorvertellen, gezien hij anders u en uw familie zou vermoorden. Ditmaal beslisten u en uw man samen dat jullie het land zouden verlaten wegens een vrees voor jullie eigen leven en dat van jullie zonen.

Uw man gaf zijn ontslag op 20 september 2019 en diende nog een maand lang verder te werken opdat het bedrijf een vervanger zou kunnen vinden voor hem en uw man die persoon kon opleiden. Uw man stopte met werken op 20 oktober 2019.

Jullie verkochten jullie huis voor $4000 en begin november ontvingen jullie het geld. Op 7 november 2019 verlieten jullie El Salvador en op 8 november 2019 kwamen jullie aan in België.

Op 14 november 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer, evenals de paspoorten en geboorteaktes van uw zonen. Verder legt u nog uw blanco strafblad neer.

Onlangs vernam u dat één van de bendeleden die de moord pleegde waarvan u getuige was geweest, gevangen is genomen en momenteel in de gevangenis verblijft.

In geval van een mogelijke terugkeer naar El Salvador vreest u dat uw zonen gerekruteerd zouden kunnen worden door één van de daar aanwezige bendes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest de bende 18 en de vijf verschillende bendeleden die u en uw man hebben aangevallen en bedreigd. U vreest dat, nu één van die bendeleden in kwestie werd gevangen genomen, ze u als getuige zullen opzoeken (CGVS p. 10). Uw man vreest dat jullie kinderen bij terugkeer lid van een bende kunnen worden. Hij vreest verder dat ze vermoord of ontvoerd kunnen worden (CGVS 1926170 p. 5). U koestert een soortgelijke vrees jegens uw kinderen (CGVS Vragenlijst 5).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. ***COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020*** *(beschikbaar op https:// www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de* ***reden*** *van de vervolging veelal* ***niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. *Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven,* ***en*** *wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.* ***Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.***

Op basis van het geheel van tegenstrijdige, weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen van zowel u als uw man, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen betreffende de incidenten die jullie hebben meegemaakt.

Zo valt ten eerste op dat u moeite heeft om het incident dat u zelf meemaakte, op 15 september 2019, op samenhangende en doorleefde wijze te reconstrueren en valt tevens op dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt hieromtrent. Zo is het in eerste instantie opvallend dat u een zeer beknopt relaas geeft, ondanks dat u wordt aangespoord om op gedetailleerde wijze te vertellen over uw problemen. U zegt slechts dat u en uw nicht brood gingen halen en geweerschoten hoorden. Jullie zagen twee mannen op een motor voorbijkomen, waarvan de achterste tegen jullie zei dat jullie niets mochten zeggen. Jullie zagen dat ze de molenaar hadden vermoord. U was zenuwachtig en triestig en keerde terug naar huis (CGVS p. 11). Gezien uw verklaringen over dat incident beknopt zijn, wordt u gevraagd om gedetailleerd te vertellen over wat u heeft gezien nadat u uw huis verliet.
U zegt dat jullie uw steeg uitliepen en dat jullie schoten hoorden. Ineens zagen jullie een motor met twee bendeleden op passeren. Het bendelid achter op de motor was zijn wapen terug in zijn broek aan het steken en zei tegen jullie dat jullie niets mochten zeggen (CGVS p. 14 en p. 15). Wederom geeft u een zeer beknopte en weinig doorleefde uitleg. Bovendien valt op dat u niets zegt over het lijk dat u op een gegeven moment heeft gezien. Hierop gevraagd wat jullie deden nadat de bendeleden jullie hadden gepasseerd, zegt u slechts dat jullie naar huis gingen. Gezien u weer niets vermeldt over het lijk, wordt u gevraagd wat er gebeurde vlak nadat de bendeleden op de motor jullie passeerden en zeiden dat jullie niets mochten doorvertellen. U zegt dat jullie daar geschrokken achterbleven en dat de bendeleden met hun motor verder naar het plein reden. Gevraagd wat jullie hebben gedaan, zegt u 'niets' (CGVS p. 15). Erop gewezen dat jullie toch wel iets hebben gedaan, zegt u dat u terugkeerde naar huis omdat u geen gsm bijhad om de ambulance te bellen. Uw vage antwoorden blijven opvallend. U wordt erop gewezen dat u volgens uw eerdere verklaringen een lijk zou moeten hebben gezien, maar dat u er nu niets over zegt. U bevestigt dat u een lijk heeft gezien, maar zegt dat u geen gsm bijhad om dat te rapporteren. Wanneer u wordt gevraagd op welk moment u het lijk heeft gezien, begrijpt u in eerste instantie de vraag

niet. U wordt nogmaals gevraagd op welk moment, tijdens het incident, u het lijk heeft gezien. U zegt dat dat direct na de schoten was. Wanneer u wordt gevraagd of u eerst het lijk zag of eerst de bendeleden die op de motor voorbijkwamen, zegt u dat u eerst het lijk zag. Op DVZ verklaarde u echter iets anders (CGVS Vragenlijst 5). U wordt erop gewezen dat u op DVZ verklaarde dat de bendeleden op de motor jullie passeerden en dat pas later, toen jullie de pasaje uitstapten, u het lijk zag. U zegt, zonder meer, dat u veronderstelt dat u zenuwachtig was op DVZ. Dat u echter de feiten zodanig door elkaar zou halen omdat u zenuwachtig bent, is niet aannemelijk. U wordt hierop gevraagd of uw verklaringen aan u werden voorgelezen op het einde van het interview, waarop u bevestigend antwoordt. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u toen niet heeft opgemerkt dat dat verkeerdelijk was genoteerd, antwoordt u van niet. U herhaalt dat u zenuwachtig was (CGVS p. 16). Zoals reeds opgemerkt, overtuigt deze verklaring niet. Bovendien blijkt uit uw vrije relaas evenmin dat u eerst het lijk zag (CGVS, p. 11). Dat u de feiten op een niet doorleefde en tegenstrijdige wijze weergeeft, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over wanneer u een tweede keer werd aangesproken door het bendelid dat achterop de motor zat, komen niet overeen. Zo zegt u tijdens uw vrije relaas dat u de volgende dag door hem werd aangesproken (CGVS p. 11 en p. 18). Op DVZ zei u echter dat u twee dagen na het incident door hem werd aangesproken (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u dat u dat misschien verkeerd heeft gezegd en dat u het zich niet meer herinnert (CGVS p. 18). Op DVZ verklaarde u bovendien dat u nadien door twee bendeleden werd aangesproken, terwijl u op het CGVS verklaart dat enkel het bendelid dat geschoten had u achteraf benaderde. U verklaart dat hij alleen was (CGVS Vragenlijst 5 en CGVS p. 11 en p. 17). U wordt op uw afwijkende verklaring op DVZ gewezen. U herhaalt slechts uw aangepaste verklaring en zegt dat niet alles wat u gezegd heeft op DVZ ook werd genoteerd. Gezien het hier echter gaat om een verschil in verklaring, overtuigt uw antwoord niet. De verschillen in verklaringen die u aflegde op respectievelijk DVZ en op het CGVS, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat u verklaart dat u na afloop van het incident, het incident enkel met uw man besprak en met niemand anders (CGVS p. 17). Dat u het incident niet met uw nicht zou hebben besproken, die overigens hetzelfde meemaakte als u, doet vragen oproepen. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u het incident met uw nicht heeft besproken, zegt u van niet en stelt u dat u alleen maar tegen haar heeft gezegd dat jullie er niet over konden spreken. Als iemand een vraag aan jullie zou stellen, moesten jullie zeggen dat jullie niets hadden gezien. U heeft uw nicht nochtans wel nog gezien na het incident. Dat u zelfs in dit licht nooit iets meer zou hebben besproken met haar, is vreemd. Wanneer verder aan u wordt gevraagd hoe uw nicht omging met de problematiek, zegt u slechts dat ze net zoals u nachtmerries had en buiten kwam met angst. Wanneer u wordt gevraagd of ze een oplossing had gezocht voor haar eigen situatie, zegt u dat u dat niet weet. Dit is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, zegt u dat u het haar niet heeft gevraagd. Soms zei uw nicht wel dat ze wilde vertrekken. Dat u haar hierover niets zou hebben gevraagd is gelet op de ernst van de situatie zeer vreemd. U wordt erop gewezen dat u en uw man de drastische beslissing hadden genomen het land te verlaten naar aanleiding van het incident. U wordt hierop gevraagd of de oplossing die uw nicht overwoog niet iets is dat u besprak met haar en of dat niet iets is dat u wilde bespreken. U antwoordt vaag en naast de kwestie. U zegt dat u en uw man de intentie hadden om haar mee met jullie naar België te brengen, maar dat dat niet ging omdat zij een zoon heeft die het land niet kon verlaten. Zelfs indien jullie haar zouden hebben gevraagd mee te komen, zou zij hebben geweigerd (CGVS p. 17). U slaagt er niet in een duidelijke en aannemelijke verklaring te geven voor waarom u de situatie nooit met uw nicht besprak wat, zoals reeds gezegd, vreemd is. Dat u dit niet deed doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook vreemd dat u op heden absoluut niets meer weet over uw nicht en dat u evenmin weet of zij nog problemen heeft gekend na uw vertrek uit het land. U verklaart dat uw nicht van telefoonnummer veranderde en dat u geen contact meer heeft met haar. De laatste keer dat u iets van haar vernam was vijf maanden geleden, onrechtstreeks, via uw zus. Toen uw zus haar zag was ze zenuwachtig en triestig, maar heeft ze niet gezegd waarom ze zich zo voelde. Uw zus zei dat uw nicht mogelijks iets had meegemaakt. Daarna, vernam u nooit meer iets over uw nicht. Het is vreemd dat u insinueert dat uw nicht mogelijks nog problemen heeft gekend met bendeleden en dat zij misschien zelfs ontvoerd is, maar dat noch u, noch uw zus –al dan niet op uw vraag- de moeite hebben genomen dit verder te onderzoeken (CGVS p. 20). Dit is des te meer vreemd gezien u en uw nicht voordien wel geregeld contact onderhielden en elkaar twee à drie keer per maand zagen (CGVS p. 9). Zo is uw zus, die in Guayacan woont, uw nicht nooit meer gaan opzoeken in haar woning. U verklaart dat uw zus daar niet graag komt omdat het een gevaarlijke wijk is (CGVS p. 7 en p. 20). Zelf heeft u enkel nog aan uw zus gevraagd of zij nog iets van

uw nicht weet, waarna uw zus zei dat ze zou polsen bij een gemeenschappelijke kennis. Die kennis zei slechts dat ze uw nicht al lang niet meer had gezien (CGVS p. 21). Wanneer u hierop wordt gevraagd of jullie geen klacht zouden indienen bij de politie indien jullie vermoeden dat zij is ontvoerd, zegt u dat u niet weet of uw zus of opa een klacht hebben ingediend. U zegt dat u al lang niet meer met hen heeft gesproken (CGVS p. 20). Uw zus was op het moment van uw onderhoud echter bij u op bezoek in België, waardoor uw verklaring geen steek houdt (CGVS p. 7). Dat u blijk geeft van een dergelijke desinteresse in het welzijn van uw nicht is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw insinuatie dat zij omwille van het incident op 15 september, dat ongeloofwaardig werd bevonden, nog problemen heeft gekend na uw vertrek uit El Salvador.

Verder valt op dat u niet goed op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw man het incident van eind augustus 2019 meemaakte. Wanneer u wordt gevraagd wat uw man zag wanneer hij terugkeerde naar de plaats van het delict zegt u, net zoals tijdens uw relaas, dat hij zijn ene gewonde vriend zag liggen en ook zijn vriend die vermoord was (CGVS p. 10, p. 13 en p. 14). Gevraagd wat er dan gedaan werd met die personen, zegt u dat de politie werd gebeld. U voegt eraan toe dat het heel lang duurt vooraleer de ambulance terplekke komt. Uw antwoorden zijn echter erg vaag. Wanneer u hierop gevraagd wordt wat er precies gebeurde, zegt u dat u veronderstelt dat uw man zijn gewonde vriend heeft proberen te helpen. Het is vreemd dat u dit slechts veronderstelt en niet met zekerheid weet. Gevraagd waarom u dat veronderstelt, zegt u dat wanneer zoiets gebeurt mensen de persoon die gewond is proberen te helpen. Ze wachten niet tot de ambulance er is. Soms nemen mensen op eigen initiatief de gewonde persoon mee naar het ziekenhuis. Het valt op dat u een algemeen antwoord geeft en niet ingaat op de concrete situatie waarin uw man zat. Wanneer u wordt gevraagd of het incident niet iets is dat u heeft besproken met uw man, zegt u dat jullie dat een beetje hebben besproken maar dat u zich dat niet meer herinnert. Dat u zich absoluut niet zou herinneren wat uw man heeft gedaan nadat hij zijn gewonde vrienden zag, is weinig aannemelijk. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe lang het duurde vooraleer de ambulance kwam, geeft u wederom een vaag, algemeen antwoord. U antwoordt dat er in El Salvador niet veel ambulances zijn en dat mensen vaak zelf het initiatief nemen om gewonden naar het ziekenhuis te brengen. Het kan tot een half uur duren vooraleer de ambulance er is. U wordt erop gewezen dat er wordt gedoeld op het concrete incident dat uw man heeft meegemaakt. U wordt nogmaals gevraagd of u weet hoe lang het duurde eer de ambulance kwam, of, of iemand de gewonden naar het ziekenhuis bracht. U zegt dat u veronderstelt dat iemand hen naar het ziekenhuis heeft gebracht, maar dat u dat niet aan uw man hebt gevraagd. U wordt gevraagd hoe het komt dat u die zaken niet heeft gevraagd aan uw man of dat hij die u niet heeft verteld, gezien de gewonde persoon zijn jeugdvriend was. U zegt dat u het hem misschien op dat moment wel heeft gevraagd, maar dat het ondertussen al twee jaar geleden is. Toen jullie met elkaar bespraken wat jullie gingen vertellen op het CGVS, heeft u niet meer aan hem gevraagd wat ze hebben gedaan met zijn vriend (CGVS p. 14). Dat u zich absoluut niets meer zou herinneren over hoe de vrienden van uw man zijn verder geholpen, is weinig aannemelijk. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Bovendien dient wat dit incident betreft te worden opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn aan hetgeen uw man verklaart. Wanneer namelijk aan uw man wordt gevraagd wat hij zag toen hij terugkeerde naar de plaats van het delict, zegt hij in tegenstelling tot u dat zijn gewonde vrienden door buren al naar het ziekenhuis waren gebracht. Uw man wordt erop gewezen dat u verklaarde dat zijn gewonde vrienden er nog lagen en dat u veronderstelt dat hij hen probeerde te helpen.
Uw man zegt dat u dit verkeerd heeft verklaard en bevestigt dat uw vrienden al naar het ziekenhuis waren gebracht op het moment dat u daar terug aankwam (CGVS 1926170 p. 9). Dat uw verklaringen fundamenteel verschillen van die van uw man, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Verder zijn ook jullie verklaringen over de belagers van uw echtgenoot tegenstrijdig. Zo verklaart u dat uw man u vertelde dat drie bendeleden op hen af kwamen gestapt (CGVS p. 12). U wordt erop gewezen dat u op DVZ verklaarde dat het twee bendeleden waren en dat uw man dit tijdens zijn onderhoud eveneens zo verklaarde (CGVS p. 13 en CGVS 1926170 p. 6). U zegt slechts dat u dat waarschijnlijk verkeerd heeft gezegd. Wanneer u wordt gevraagd wat u juist verkeerd heeft gezegd, zegt u dat u zich meer heeft gefocust op uw eigen gebeurtenis dan op die van hem (CGVS p. 13). U heeft zijn problemen niet zo bestudeerd (CGVS p. 15). Gezien het incident dat uw man echter meemaakte één van de aanleidingen is voor waarom u het land verliet, mag verwacht worden dat u een minimum mate van kennis heeft over het incident. Dat u niet meer wist of er twee of drie bendeleden op uw man afstapten, is vreemd en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van de naar voorgebrachte feiten.

Verder is het zeer opvallend dat uw man op DVZ de data verwisselde en verklaarde dat u uw incident meemaakte op 30 augustus en hij het zijne vervolgens meemaakte op 15 september (CGVS 1926170 Vragenlijst 5). Jullie merkten deze fout slechts op nadat jullie de papieren versie van jullie verklaringen naast elkaar hadden gelegd (CGVS 1926170 p. 8). Wanneer aan uw man wordt gevraagd hoe het komt dat hij dit op DVZ verkeerdelijk verklaarde, zegt hij dat hij niet weet waarom. Hij zegt dat het misschien door de zenuwen kwam of door het feit dat hem slechts om een samenvatting van de feiten werd gevraagd. Deze verklaringen overtuigen niet. Wanneer aan uw man wordt gevraagd of zijn verklaringen hem aan het einde van zijn interview werden voorgelezen, zegt hij van wel (CGVS 1926170 p. 7). Dat hij ook op dat moment niet zou hebben opgemerkt dat hij de gebeurtenissen in de verkeerde volgorde had weergegeven, is weinig aannemelijk. Wanneer hem daarom wordt gevraagd hoe het komt dat hij op het moment van het voorlezen van zijn verklaringen niet opmerkte dat hij een fout had gemaakt, zegt hij dat hij niet zo veel aandacht schonk aan de data maar wel aan het hele verhaal (CGVS 1926170 p. 8). Gezien het hier niet enkel om data gaat maar om de volgorde van de feiten, overtuigt de verklaring van uw man niet. Dat hij de feiten anders weergaf op DVZ doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts is het opvallend dat u moeite heeft om de namen van de vrienden van uw man die erbij waren, op te noemen. U vernoemt 'M.' en 'A.I'. Uw man heeft het eveneens over 'J. A.', maar zegt dat zijn twee andere vrienden 'W.' en 'C.' heetten. U zegt dat de vriend die vermoord was 'M.' heette en herhaalt zijn naam verschillende malen. Volgens uw echtgenoot heette deze jongen echter 'S.' (CGVS p. 12 en CGVS 1926170 p. 8). Wanneer uw man erop wordt gewezen welke namen u had vermeld, zegt hij dat jullie op het moment van het gebeuren nog niet zo lang samenwoonden en dat u zijn vrienden van vroeger niet kende (CGVS 1926170 p. 8 en p. 9). Zoals echter reeds opgemerkt, mag gelet op de ernst van het incident en gelet op het feit dat dit de aanleiding vormde voor uw vertrek uit het land, redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer dan slechts één naam van de vier correct kan opnoemen. Dat u hier niet toe in staat blijkt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident. U geeft evenmin het aantal gewonde vrienden juist weer. Zo zegt u dat M. werd vermoord en dat slechts één andere vriend gewond raakte (CGVS p. 12). Uw man daarentegen zegt dat S. werd vermoord en drie van zijn andere vrienden geraakt werden door de afgevuurde kogels (CGVS 1926170 p. 8). Ook deze verklaringen komen niet overeen en doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Wat betreft het incident dat uw man meemaakte dient tot slot nog te worden opgemerkt dat uw man verklaart dat de moord op zijn vriend en voetballer S.G., overal in het land werd besproken en zelfs op het nationale nieuws verscheen (CGVS 1926170 p. 8). Het CGVS heeft inderdaad via verschillende bronnen artikels gevonden waarin over de moord van voetballer S.G. wordt geschreven. In de artikels wordt bevestigd dat S. in het bijzijn van enkele vrienden in Soyapango werd neergeschoten. Echter, volgens al deze artikels, vond de moord plaats in 2006. Deze informatie doet ernstige afbreuk aan de verklaringen over het incident dat uw man meemaakte, volgens jullie verklaringen in augustus 2019.

Voorts is het vreemd dat zowel u als uw man voor jullie leven vreesden, maar dat uw man desondanks bleef doorwerken tot 20 oktober 2019 waarbij hij tijdens zijn traject naar het werk dagelijks de bendeleden diende te passeren (CGVS p. 10 en CGVS 1926170 p. 4 en p. 12). Dat uw man naar het werk bleef gaan is des te opmerkelijker gezien hij verklaart reeds getraumatiseerd te zijn geweest na het incident in augustus en verklaart dat hij na het incident op 15 september besefte dat hij het land diende te verlaten (CGVS 1926170 p. 6 en p. 12). Aan uw man wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat hij bleef werken tot 20 oktober, nadat hij eerst een aanslag op zijn eigen leven had gekend en u vervolgens bedreigingen had gekregen voor uzelf en uw hele familie. Hij zegt dat hij zijn huis niet zomaar kon verlaten en voegt toe dat hij moest blijven werken om geld te sparen. Wat hij namelijk verdiende, was niet genoeg om de vliegtuigtickets te kunnen kopen. Uw man wordt erop gewezen dat er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat jullie geld nodig hadden. Hij wordt er verder op gewezen dat zijn leven echter in gevaar was en dat hij zelfs reeds na het eerste incident al getraumatiseerd was. Hij wordt gevraagd hoe het komt dat hij het in dit licht nog steeds belangrijker vond om te gaan werken, en dit terwijl hij de bus diende te nemen, in plaats van zijn eigen leven veilig te stellen. Uw man gaat enkel in op het incident dat hij zelf heeft meegemaakt en zegt dat hij inderdaad getraumatiseerd was, maar dat die aanval niet direct tegen hem gericht was. Die aanval was te wijten aan de algemene situatie (CGVS 1926170 p. 12). Het is zeer vreemd dat uw man, zonder meer, gewoon zou blijven verder werken op dezelfde wijze terwijl hij vreesde voor zijn leven. Jullie hadden namelijk reeds een overeenkomst gesloten om jullie huis voor $4000 te verkopen (CGVS p. 5 en CGVS 1926170 p. 7). Jullie vliegtuigtickets kostten in totaal ongeveer $3600 (DVZ Verklaring 30). Jullie hadden met andere woorden met de verkoop van jullie huis reeds voldoende middelen om het land te verlaten. Dat uw man desondanks nog altijd voorrang gaf om naar het werk te blijven gaan om geld te verdienen, doet afbreuk aan zijn vrees. Dat hij hier bovenop geen

voorzorgsmaatregelen nam om mogelijke problemen te vermijden, zo blijkt uit zijn verklaringen, doet nog meer afbreuk aan zijn vrees (CGVS 1926170 p. 14). Dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Bovendien is het zeer vreemd dat u verklaart dat uw man diende verder te werken omdat hij dan volledig uitbetaald zou worden, maar dat u geen idee heeft hoeveel verschil het voor jullie zou hebben gemaakt op financieel vlak indien uw man niet had verder gewerkt (CGVS p. 19 en p. 20). Redelijkerwijs mag van u worden verwacht dat u samen met uw man, gelet op de vrees voor jullie leven, een weloverwogen afweging zou hebben gemaakt betreffende het financiële aspect en dat u zich hier minstens nog iets over zou herinneren.

Wat betreft de verkoop van uw huis doet u overigens enkele tegenstrijdige en onsamenhangende uitspraken. Aanvankelijk vergist u zich en haalt u de maanden september en november door elkaar. Dit wordt u niet kwalijk genomen. Hierna verklaart u dat u uw huis verkocht begin september en dat u het geld hiervoor ontving begin november. U bevestigt dit tweemaal. Wanneer u nogmaals ter bevestiging wordt gevraagd of jullie nog twee maanden in jullie huis hebben gewoond nadat jullie het hebben verkocht, antwoordt u bevestigend. U zegt dat de procedure die dient te worden doorlopen om een huis te verkopen, tijd in beslag neemt. Er moeten namelijk verschillende zaken met de advocaat worden geregeld (CGVS p. 4-5). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat u verklaarde dat jullie jullie huis begin september hadden verkocht opdat jullie geld konden inzamelen om het land te verlaten, maar dat u begin september nog helemaal geen bedreiging had gekregen (CGVS p. 18). U zegt dat u dat verkeerd had gezegd en herhaalt dat jullie jullie geld begin november kregen. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat u al eerder was begonnen met het proces van verkoop, gezien het lang duurt om alles te regelen met de advocaten. U wordt erop gewezen dat u verklaarde dat u het proces aanving begin september, en dat u vervolgens uw geld begin november kreeg. Opnieuw zegt u dat u dat verkeerd had gezegd. U voegt daar slechts nog vaag aan toe dat jullie de procedure opstartten vooraleer jullie het huis effectief verkochten. U herhaalt dat jullie het geld in november kregen. U gaat echter niet in op het feit dat u verklaarde dat het proces, los van het moment van verkrijgen van het geld, begin september startte. U wordt daarom gevraagd of jullie met het verkoopproces begonnen begin september, waarop u slechts 'nee' antwoordt. Wanneer u wordt gevraagd wanneer jullie dan wel met dat proces begonnen, zegt u vreemd genoeg plots dat dat in oktober was (CGVS p. 19). Ondanks dat u aanvankelijk per abuis de maanden 'september' en 'november' door elkaar haalde, kan dit geenszins de duidelijke verklaringen die u nadien aflegde teniet doen (CGVS p. 5). U wordt er daarom op gewezen dat u eerder had verklaard dat jullie begin september met het proces begonnen. U wordt erop gewezen dat de Protection Officer deze verklaring heeft herhaald, waarop u die nogmaals bevestigde. U antwoordt vaag en naast de kwestie. U zegt dat u toen met uw schoonmoeder heeft gesproken en heeft gezegd dat u het huis wilde verkopen. Uw schoonmoeder kende iemand die geïnteresseerd was om jullie huis te kopen. Begin oktober hebben jullie dan met jullie advocaat gesproken (CGVS p. 19). Uw vage en onsamenhangende verklaringen komen uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien doen uw initiële verklaringen, waaruit blijkt dat jullie de procedure voor de verkoop van het huis begin september aanvingen, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie directe vluchtaanleiding.

Wat betreft jullie problemen is het tot slot zeer vreemd dat uw man verklaart dat uw zus na jullie vertrek uit het land éénmaal een bedreiging heeft gekregen, ongeveer vijf maanden geleden, maar dat u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud niets over vermeldt (CGVS 1926170 p. 13 en p. 14). U vermeldt dit noch spontaan tijdens uw relaas, noch wanneer u wordt gevraagd hoe het met uw zus gaat in El Salvador, noch wanneer u de specifieke vraag wordt gesteld of u nog iets van de bendeleden in kwestie heeft vernomen (CGVS p. 8 en p. 20). Wanneer uw man wordt gevraagd waarom u er niets over heeft gezegd, zegt hij dat hij dat niet weet (CGVS 1926170 p. 14). Dat uw man dit verklaart terwijl u er niets over vermeldt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Wat betreft de verklaringen van uw man over deze bedreiging, valt tevens op dat die zeer vaag zijn. Uw man verklaart dat bendeleden naar uw zus zijn gegaan om te vragen waar jullie zich bevinden. Hij verklaart dat de bendeleden haar probeerden te intimideren opdat zij zou verklaren waar jullie zijn. Wanneer hem echter wordt gevraagd op welke manier de bendeleden haar probeerden te intimideren, zegt hij dat hij dat niet precies kan zeggen en dat hij daar geen informatie over heeft (CGVS 1926170 p. 13 en p. 14). Gelet op het geheel aan ongeloofwaardige verklaringen, kan ook aan deze vage verklaringen geen geloof worden gehecht.

Verder kan uw man ook op basis van de poging tot ontvoering van de bus waarop hij zat, gepleegd door bendeleden, niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Uit zijn verklaringen blijkt namelijk dat hij toevallig het slachtoffer werd van een geïsoleerd incident, dat te wijten was aan de precaire algemene situatie in El Salvador. Zo zegt uw man, dat dit incident het gevolg was van de modus operandi die bendeleden hanteren, waarbij ze bussen binnenvallen om te controleren of er zich mensen op bevinden die van een kolonie afkomstig zijn waar de rivaliserende bende heerst. Wat dit incident betreft

ontbreekt het uw man aan een concrete en persoonlijke vrees. Dit wordt verder versterkt door het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat uw man zich niet alleen op de bus bevond en hieruit ook niet blijkt dat de aanval specifiek tegen hem gericht was. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat de bendeleden er niet in slaagden de bus binnen te dringen gezien de chauffeur doorreed (CGVS 1926170 p. 7). Het incident is dan ook onvoldoende zwaarwichtig.

Wat betreft de vrees voor jullie kinderen dient te worden opgemerkt dat u, noch uw man op enig moment tijdens jullie persoonlijke onderhouden deze vrees concretiseren. Uw man vreest slechts dat jullie zonen leden van een bende kunnen worden en dat zij ontvoerd of vermoord kunnen worden, maar stoelt deze vrees niet op concrete elementen (CGVS 1926170 p. 5). Zelf verklaart u slechts dat u niet wilt dat uw kinderen rondlopen met een geweer, dat zij drugs verhandelen of vermoord worden omdat zij hetgeen hen werd gevraagd niet hebben gedaan (CGVS Vragenlijst 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat uw zonen geen concrete, ernstige problemen hebben gekend in El Salvador. Zo verklaart u wanneer u gevraagd wordt naar eventuele problemen die uw zonen hebben gekend, dat uw ene zoon u onlangs vertelde dat een bendelid, vluchtend voor de politie, naar hem toe rende en hem gebood niet te vertellen aan dat politie dat hij hem had gezien. Uw zoon deed dit desondanks toch. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er wat dit betreft verder nog iets is gebeurd of dat uw zoon daardoor nadien problemen heeft gekend (CGVS, p. 7). Dit incident, zonder meer, kan dan ook niet als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd. U haalt verder nog aan dat uw kinderen problemen kenden omdat zij niet altijd vrij konden spelen op straat gezien er geregeld motors met hoge snelheid voorbijreden (CGVS p. 7). Gelet op het ontbreken van enige verdere gevolgen of gebeurtenissen hieromtrent, is ook dit vanzelfsprekend niet ernstig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Dat uw man op DVZ vaag aanhaalde dat de bendeleden al waren beginnen te praten met uw jongste zoon op school, zonder deze verklaring ooit verder te concretiseren, volstaat evenmin om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS 1926170 Vragenlijst 5). Bovendien is het erg opvallend dat uw echtgenoot, zoals hierboven reeds werd aangegeven, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment is teruggekomen op die verklaring en hij slechts in het algemeen stelde dat jullie zonen lid van een bende zouden kunnen worden. Die vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering op de DVZ dat jullie jongste zoon reeds werd benaderd door bendeleden alsook aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor de rekrutering van jullie zonen in het algemeen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat uw zonen problemen zouden kennen bij een terugkeer naar El Salvador. Het naar voren brengen van slechts een algemene, hypothetische vrees is onvoldoende in dat opzicht. Gezien er bovendien geen geloof wordt gehecht aan jullie relaas, wordt wat dit betreft de mogelijkheid uitgesloten dat uw zonen door deze problemen in het vizier zouden lopen van de bendeleden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.
Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de paspoorten en geboorteaktes van uw zonen. Uw blanco strafblad heeft geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor het document de gedane beoordeling niet kan wijzigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig

zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de ***COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021*** *(beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/ files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. *Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders* ***kan*** *leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de* ***COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020*** *(beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/ rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.*

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de ***COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020*** *(beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/ rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf en de* ***"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016*** *(beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer

gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers voeren een schending van de materiële motiveringsplicht aan.
Verzoekers stellen dat ze tot een sociale groep behoren die door bendes worden geviseerd en aldus als vluchteling dienen erkend te worden. Zij stellen dat het CGVS een cumulatieve voorwaarde oplegt om te kunnen spreken van een sociale groep door het woord 'en' en bij de conclusie dat er geen sprake is van het behoren tot een sociale groep *in casu* het woord 'aldus' in vetgedrukt te plaatsen. Dit houdt in dat het CGVS zowel de "*protected characeristics'* ("*leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*") als de 'social perception' benadering (de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd) combineert. Volgens UNHCR gaat het echter niet om een cumulatieve maar een alternatieve voorwaarde en dient de kwalifcatierichtlijn, waarop artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet gebaseerd is, in deze lijn geïnterpreteerd te worden om protection gaps te vermijden "…" (UNHCR *comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection and the content of the protection granted* (COM(2009)551, 21 October 2009), 7-8). De motivering van het CGVS waarom er geen sprake is van een sociale groep is vaag en kort. Zij betogen vervolgens *"In onderstaande analyse van o.a. T. Boerman, expert bendefenomeen Centraal-Amerika (https: //thomasboerman.academia.edu/) toont aan dat het geweld gebruikt door bendes t.a.v. de burgers van El Salvador strategisch is, en dus niet puur crimineel en economisch van aard. Het doel van de terreur gezaaid door bendes is het controleren van grondgebied, criminele markten en de bevolking om op deze manier de staat, politiek te beïnvloeden. Boerman bestempelt bendes in El Salvador als politieke actoren die o.a. in staat zijn verkiezingen te sturen en wiens steun gezocht wordt door presidentskandidaten. Uit verschillende bronnen blijkt duidelijk dat bendes de de facto authoriteit zijn die functies gelijkaardig aan deze van de staat uitoefent zoals het innen van belastingen ('afpersing') en die het volledige staatsapparaat heeft ondermijnd. In geval een persoon niet voldoet aan de eisen van de bende, wordt dit gezien als een politieke mening zijnde pro de rechtstaat en tegen de bende. De brutale bestraffing die hierop volgt moet gezien worden binnen een strategisch kader van terreur en controle".*
Vervolgens citeren verzoekers uit de *"Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs"* zowel met betrekking tot het begrip 'sociale groep' als met betrekking tot een politieke toegeschreven overtuiging. Hierna citeren verzoekers nog uit UNHCR, M. Boulton, "*Living in a World of Violence: An Introduction to the Gang Phenomenon"*, juli 2011, Dr. Thomas Boerman, "*The social-political context of violence in El Salvador, Honduras and Guatemala, Immigration Briefings"*, oktober 2018, M. G. Manwaring, "*Street gangs: the New Urban Insurgency"*, US Army War College, "*Strategic Studies Institute",* March 2005, T. Boerman, Central American Gang Related Asylum Cases: "*Background, Leverage Points And The Use Of Expert Witnesses, immigration daily*", UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El-Salvador*", 15 maart 2016, OSAC, El Salvador 2020 Crime & Safety Report, 31 maart 2020, Human Rights Watch, "*Deported to danger, United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse"*, 2020,

Canada: "*Immigration and Refugee Board of Canada"*, "*El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*", September 2016, IDMC, "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*", September 2018, Agnes Callamard, United Nations Special Rapporteur for Extrajudicial, "*Summary or Arbitrary Executions, El Salvador End of Mission Statement*", 5 February 2018 en US Department of State, 2019 "*Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador*", 11 maart 2020.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betogen verzoekers dat ze een risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet lopen.

2.2. Verzoekers voegen geen stukken toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeksters om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn"*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.
Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeksters dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*
Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (…) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

4.2. Verzoekers leggen hun paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes voor alsook de geboorteaktes van hun zonen. De Raad stelt vast dat verzoekers' identiteit en Salvadoraanse nationaliteit voldoende vaststaan en niet worden betwist door verwerende partij.
Zij leggen daarnaast ook een kopie van hun blanco strafblad neer en informatie met betrekking tot hun vlucht van El Salvador naar België. Deze laatste documenten zijn niet relevant voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en hebben geen betrekking op de door hen voorgehouden problemen met bendes in El Salvador. De Raad stelt vast dat deze documenten op zich niet volstaan om er een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers uit af te leiden.
Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De verzoeken om internationale bescherming houden verband met bedreigingen door bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die

professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus *Salvador: Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

4.4. Verzoekers beroepen zich bij de indiening van hun beschermingsverzoek op 1) een incident in de kolonie Montecino waarbij leden van bende 18 de bus waarop verzoeker zat onderweg naar huis wilden tegenhouden; 2) het feit dat verzoeker en vier vrienden eind augustus 2019 in hun kolonie beschoten werden, waarbij S. om het leven kwam, de andere drie respectievelijk in de schouder, het been en de bil werden geraakt en waarbij verzoeker kon ontkomen en 3) een incident op 15 september 2019, waarbij verzoekster samen met haar nicht geweerschoten hoorden toen zij op straat wandelden en wat verder een lijk op de grond zagen. Vlak daarna kwamen twee bendeleden op een motor voorbij en zei één van hen dat zij niets mochten doorvertellen. Een of twee dagen later werd verzoekster benaderd door hetzelfde bendelid en zie opnieuw dat zij niets mocht doorvertellen omdat anders zij en haar familie zou gedood worden.

4.5. Daargelaten de vraag of verzoekers' voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot de beweerde incidenten met bendeleden.
4.5.1. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeksters verklaringen over het beweerde incident dat zou hebben plaatsgevonden op 15 september 2019 niet kunnen overtuigen en dat zij blijkbaar moeite heeft om het verloop van de gebeurtenissen gedetailleerd en consistent uiteen te zetten. Zo geeft verzoekster tijdens het vrij relaas initieel aan dat zij geweerschoten hoorden, zagen dat zij de molenaar vermoord hadden en dat daarna de moto voorbijkwam die hen zei niets door te vertellen (notities PO verzoekster, p. 11). Wanneer later dieper wordt ingegaan op deze gebeurtenis, verwijst verzoekster bij de toelichting van het incident evenwel pas naar het feit dat zij een lijk zagen op straat, nadat haar meermaals werd gevraagd wat er gebeurde nadat zij de bendeleden op de motor hadden zien passeren (notities PO verzoekster, p. 15-16). Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster er initieel van uit ging dat zij dit niet meer moest herhalen, stelt de Raad *in casu* vast dat het minstens vreemd is dat verzoekster pas opnieuw bevestigt dat ze een lijk hebben gezin nadat de medewerker van het CGVS er haar uitdrukkelijk op wijst (notities PO verzoekster, p. 16). Aangezien zij in wezen de represailles van de bende beweert te vrezen omdat zij en haar nicht getuigen zouden geweest zijn van een moord, en dit dus tot de kern van haar vluchtmotieven behoort, is de vaststelling dat zij dit niet meer spontaan herhaalt niet zonder betekenis. Bovendien blijkt uit de lezing van het administratief dossier ook dat zij geen consistente verklaringen aflegt over de chronologie van het incident en met name het ogenblik waarop zij het lijk zag.
Volgens haar verklaringen bij de DVZ, passeerden eerst de bendeleden op de motor en zagen ze daarna het lijk (vragenlijst CGVS verzoekster, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart verzoekster echter dat zij het lijk zagen *"direct na de schoten. (…) Toen die tweede is op de motor gaan zitten, heft zijn wapen in de broer gedaan en dan zijn ze vertrokken. En ondertussen hebben ze tegen ons gezegd niks te vertellen"* (notities PO verzoekster, p. 16) en gevraagd of zij eerst het lijk heeft gezien of eerst de bendeleden op de motor heeft zien voorbijkomen, antwoordt zij dat zij eerst het lijk heeft gezien (notities PO verzoekster, p. 16). De vaststelling dat zij de chronologie van het incident niet op consistente wijze weet te duiden en het feit dat ook in eerder vage bewoordingen over het incident spreekt, doet reeds twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Indien verzoekster daadwerkelijk getuige zou zijn geweest van of onmiddellijk na de moord ter plekke zijn geweest en door bendeleden zou zijn gezien, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij hierover op een meer doorleefde en gedetailleerde wijze zou kunnen vertellen. Verder stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de benadering door de bende na 15 december 2019. Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij twee dagen na het incident door twee bendeleden benaderd werd (vragenlijst CGVS, punt 5), verklaart zij bij het CGVS dat één bendelid haar de volgende dag reeds benaderde (notities PO, p. 11, 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden blijft zij bij de versie die zij bij het CGVS gaf en stelt dat niet alles wat zij bij de DVZ vertelde ook werd genoteerd. Dit laatste kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren nu dit geen betrekking heeft op een omissie die zou zijn vastgesteld in haar verklaring bij de DVZ, maar om verschillende verklaringen die zij over hetzelfde feit heeft afgelegd.
Verder kan de Raad de bestreden beslissingen bijtreden waar wordt vastgesteld dat verzoekster geen plausibele verklaring biedt voor het feit dat zij dit incident enkel met haar man zou besproken hebben en niet met haar nicht en dat het evenmin geloofwaardig is dat verzoekster geen informatie meer heeft over

haar nicht die ook bij de toch wel ingrijpende gebeurtenis zou aanwezig geweest zijn en evenmin weet of haar nicht daarna nog problemen zou gekend hebben. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*Verder is het zeer vreemd dat u verklaart dat u na afloop van het incident, het incident enkel met uw man besprak en met niemand anders (CGVS p. 17). Dat u het incident niet met uw nicht zou hebben besproken, die overigens hetzelfde meemaakte als u, doet vragen oproepen. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u het incident met uw nicht heeft besproken, zegt u van niet en stelt u dat u alleen maar tegen haar heeft gezegd dat jullie er niet over konden spreken. Als iemand een vraag aan jullie zou stellen, moesten jullie zeggen dat jullie niets hadden gezien. U heeft uw nicht nochtans wel nog gezien na het incident. Dat u zelfs in dit licht nooit iets meer zou hebben besproken met haar, is vreemd. Wanneer verder aan u wordt gevraagd hoe uw nicht omging met de problematiek, zegt u slechts dat ze net zoals u nachtmerries had en buiten kwam met angst. Wanneer u wordt gevraagd of ze een oplossing had gezocht voor haar eigen situatie, zegt u dat u dat niet weet. Dit is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, zegt u dat u het haar niet heeft gevraagd. Soms zei uw nicht wel dat ze wilde vertrekken. Dat u haar hierover niets zou hebben gevraagd is gelet op de ernst van de situatie zeer vreemd. U wordt erop gewezen dat u en uw man de drastische beslissing hadden genomen het land te verlaten naar aanleiding van het incident. U wordt hierop gevraagd of de oplossing die uw nicht overwoog niet iets is dat u besprak met haar en of dat niet iets is dat u wilde bespreken. U antwoordt vaag en naast de kwestie. U zegt dat u en uw man de intentie hadden om haar mee met jullie naar België te brengen, maar dat dat niet ging omdat zij een zoon heeft die het land niet kon verlaten. Zelfs indien jullie haar zouden hebben gevraagd mee te komen, zou zij hebben geweigerd (CGVS p. 17). U slaagt er niet in een duidelijke en aannemelijke verklaring te geven voor waarom u de situatie nooit met uw nicht besprak wat, zoals reeds gezegd, vreemd is. Dat u dit niet deed doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder is het ook vreemd dat u op heden absoluut niets meer weet over uw nicht en dat u evenmin weet of zij nog problemen heeft gekend na uw vertrek uit het land. U verklaart dat uw nicht van telefoonnummer veranderde en dat u geen contact meer heeft met haar. De laatste keer dat u iets van haar vernam was vijf maanden geleden, onrechtstreeks, via uw zus. Toen uw zus haar zag was ze zenuwachtig en triestig, maar heeft ze niet gezegd waarom ze zich zo voelde. Uw zus zei dat uw nicht mogelijks iets had meegemaakt. Daarna, vernam u nooit meer iets over uw nicht. Het is vreemd dat u insinueert dat uw nicht mogelijks nog problemen heeft gekend met bendeleden en dat zij misschien zelfs ontvoerd is, maar dat noch u, noch uw zus –al dan niet op uw vraag- de moeite hebben genomen dit verder te onderzoeken (CGVS p. 20). Dit is des te meer vreemd gezien u en uw nicht voordien wel geregeld contact onderhielden en elkaar twee à drie keer per maand zagen (CGVS p. 9). Zo is uw zus, die in Guayacan woont, uw nicht nooit meer gaan opzoeken in haar woning. U verklaart dat uw zus daar niet graag komt omdat het een gevaarlijke wijk is (CGVS p. 7 en p. 20). Zelf heeft u enkel nog aan uw zus gevraagd of zij nog iets van uw nicht weet, waarna uw zus zei dat ze zou polsen bij een gemeenschappelijke kennis. Die kennis zei slechts dat ze uw nicht al lang niet meer had gezien (CGVS p. 21).*

Wanneer u hierop wordt gevraagd of jullie geen klacht zouden indienen bij de politie indien jullie vermoeden dat zij is ontvoerd, zegt u dat u niet weet of uw zus of opa een klacht hebben ingediend. U zegt dat u al lang niet meer met hen heeft gesproken (CGVS p. 20). Uw zus was op het moment van uw onderhoud echter bij u op bezoek in België, waardoor uw verklaring geen steek houdt (CGVS p. 7). Dat u blijk geeft van een dergelijke desinteresse in het welzijn van uw nicht is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw insinuatie dat zij omwille van het incident op 15 september, dat ongeloofwaardig werd bevonden, nog problemen heeft gekend na uw vertrek uit El Salvador." Indien verzoeksters nicht daadwerkelijk samen met verzoekster getuige zou geweest zijn van een moord door een bendelid, als dusdanig zou geïdentificeerd zijn door de bende en daarna ook nog benaderd zijn geweest, zoals zij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij deze gebeurtenissen ook met haar nicht zou hebben besproken, zeker nu zij verklaart dat zij elkaar nog hebben gezien na 15 december 2019 en dat zij informatie zou hebben over haar via haar zus, met wie haar nicht nog in contact stond. De Raad voegt er nog aan toe dat minstens zou kunnen verwacht worden dat verzoekster haar nicht zou hebben gewaarschuwd nadat het bendelid haar na 15 december 2019 opnieuw benaderde. Dat zij de gebeurtenissen niet meer zou besproken hebben met haar nicht en ook geen enkele informatie meer heeft over haar nicht ondermijnt *in casu* de geloofwaardigheid van haar verklaringen over het beweerde incident op 15 december 2019 op fundamentele wijze.

4.5.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het incident eind augustus 2019 waarbij verzoeker en zijn vrienden zouden beschoten zijn geweest, met dodelijke afloop voor S., evenmin geloofwaardig zijn. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat zijn vriend S.G., die bij de schietpartij gedood zou zijn, een voetballer was in de eerste divisie in El Salvador en dat "*hij was in het nationale nieuws ook verschenen. Ik weet niet of dat nog steeds zo*

is, maar overal in het land werd er over gesproken" (notities PO verzoeker, p. 8). Verzoekers leggen geen informatie neer waaruit dit kan blijken. Persartikels toegevoegd aan het administratief dossier door verwerende partij beschrijven de moord op S.G., een bekende voetballer was die vermoord werd in het bijzijn van enkele vrienden in Soyapango. Evenwel vond deze moord plaats in 2006 en niet in augustus 2019. Deze informatie ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen over het beweerde incident eind augustus 2019 in ernstige mate, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Verzoekers voeren hiertegen overigens evenmin enig verweerd.
Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker op de DVZ het incident waarbij verzoekster betrokken was situeert op 30 augustus 2019 en het incident waarbij hijzelf betrokken was op 15 september 2019, en bijgevolg de data met betrekking tot beide gebeurtenissen verwisselde. Zij zouden dit pas achteraf hebben gemerkt toen zij het verslag lazen. Verzoeker wijt dit aan zenuwachtigheid of het feit dat hem slechts een samenvatting werd gevraagd bij de DVZ. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat het interview bij de DVZ heel goed verlopen was, dat de mevrouw die het interview afnam heel aangenaam was en zich goed voelde tijdens het gesprek omdat zij zijn taal sprak (notities PO verzoeker, p. 2). Uit verzoekers beschrijving van het interview bij de DVZ kan in elk geval niet worden afgeleid dat verzoeker zenuwachtig zou geweest zijn. Verzoeker verklaart ook dat het verslag van het interview bij de DVZ op het einde aan hem werd voorgelezen (notities PO verzoeker, p. 7). Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoeker zelf, in tegenstelling tot zijn echtgenote (notities PO verzoekster, p. 2), bij aanvang geen gewag maakt van het feit dat hij de data zou verwisseld hebben. Dat verzoeker de datum van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis - waarbij hijzelf zou beschoten geweest zijn, een vriend zou gedood zijn en zijn andere vrienden gewond - bij de DVZ zou omwisselen met de datum van de gebeurtenis waarvan zijn echtgenote getuige zou geweest zijn; dit niet opmerkt nadat het verslag hiervan hem werd voorgelezen bij de DVZ, maar wel toen hij het schriftelijke verslag had gezien en dit bovendien niet spontaan meldt bij aanvang van het persoonlijk onderhoud als hem uitdrukkelijk wordt gevraagd of hij alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven tijdens het interview bij de DVZ, is niet aannemelijk. De vaststelling dat zij echtgenote dit tijdens haar persoonlijk onderhoud wel vermeldde doet hieraan geen afbreuk. Uit het voorgaande besluit de Raad dat geen plausibele verklaring voorligt waarom verzoeker de data van de respectievelijke incidenten zou omgewisseld hebben. Deze vaststellingen doen dan ook verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over het incident waarbij verzoeker betrokken zou geweest zijn eind augustus 2019.
Verzoekers' geloofwaardigheid wordt verder finaal onderuit gehaald door de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat, hoewel verzoekers voor hun leven vreesden, verzoeker verder bleef werken tot 20 oktober 2019 en daarbij dagelijks de bendeleden op zijn weg tegenkwam. Zo kan aangenomen worden dat verzoekers geld nodig hadden en verzoeker niet zomaar kon stoppen met werken, blijkt evenwel evenzeer uit verzoekers verklaringen dat hij, geconfronteerd met zijn eigen verklaringen dat hij getraumatiseerd was door deze gebeurtenis en door de bedreigingen aan het adres van zijn echtgenote, stelt dat de aanval niet tegen hemzelf was gericht was maar te wijten aan de algemene situatie, waarmee hij dan weer aangeeft dat hij zelf niet geviseerd zou geweest zijn door de aanslag op 30 augustus. Hoe dan ook ondermijnt de vaststelling dat verzoeker gewoon bleef doorwerken, zonder verder enige voorzorgsmaatregelen te nemen tot 20 oktober 2020 verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake het beweerde incident eind augustus 2019.
Verder legt verzoekster ook tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen af inzake de verkoop van hun huis, die zij enerzijds in september en anderzijds in november situeert zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen, wat verder afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid. Ook de vaststelling dat verzoeker melding maakt van een bedreiging die verzoeksters zus zou hebben gekregen na hun vertrek uit El Salvador, maar dat verzoekster hier zelf spontaan geen melding van maakt totdat zij wordt geconfronteerd met de uitspraak van haar man, ondermijnt verder hun algemene geloofwaardigheid.
Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat ook de gebeurtenis waarbij verzoeker op een bus zat en bendeleden deze wilden doen stoppen maar daar niet in slaagden, en die geen verband houdt met hun andere beweerde problemen, niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging of ernstige schade te worden bestempeld en dus ook geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming.
Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers' vrees voor hun kinderen niet concretiseren en dat deze vrees louter hypothetisch is. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*Wat betreft de vrees voor jullie kinderen dient te worden opgemerkt dat u, noch uw man op enig moment tijdens jullie persoonlijke onderhouden deze vrees concretiseren. Uw man vreest slechts dat jullie zonen leden van een bende kunnen worden en dat zij ontvoerd of vermoord kunnen worden, maar stoelt deze vrees niet op concrete elementen (CGVS 1926170 p. 5). Zelf verklaart u slechts dat u niet wilt dat uw kinderen rondlopen met een geweer, dat zij drugs verhandelen of vermoord worden omdat zij*

hetgeen hen werd gevraagd niet hebben gedaan (CGVS Vragenlijst 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat uw zonen geen concrete, ernstige problemen hebben gekend in El Salvador. Zo verklaart u wanneer u gevraagd wordt naar eventuele problemen die uw zonen hebben gekend, dat uw ene zoon u onlangs vertelde dat een bendelid, vluchtend voor de politie, naar hem toe rende en hem gebood niet te vertellen aan dat politie dat hij hem had gezien. Uw zoon deed dit desondanks toch. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er wat dit betreft verder nog iets is gebeurd of dat uw zoon daardoor nadien problemen heeft gekend (CGVS, p. 7). Dit incident, zonder meer, kan dan ook niet als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd. U haalt verder nog aan dat uw kinderen problemen kenden omdat zij niet altijd vrij konden spelen op straat gezien er geregeld motors met hoge snelheid voorbijreden (CGVS p. 7). Gelet op het ontbreken van enige verdere gevolgen of gebeurtenissen hieromtrent, is ook dit vanzelfsprekend niet ernstig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Dat uw man op DVZ vaag aanhaalde dat de bendeleden al waren beginnen te praten met uw jongste zoon op school, zonder deze verklaring ooit verder te concretiseren, volstaat evenmin om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS 1926170 Vragenlijst 5). Bovendien is het erg opvallend dat uw echtgenoot, zoals hierboven reeds werd aangegeven, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment is teruggekomen op die verklaring en hij slechts in het algemeen stelde dat jullie zonen lid van een bende zouden kunnen worden. Die vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering op de DVZ dat jullie jongste zoon reeds werd benaderd door bendeleden alsook aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor de rekrutering van jullie zonen in het algemeen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat uw zonen problemen zouden kennen bij een terugkeer naar El Salvador. Het naar voren brengen van slechts een algemene, hypothetische vrees is onvoldoende in dat opzicht. Gezien er bovendien geen geloof wordt gehecht aan jullie relaas, wordt wat dit betreft de mogelijkheid uitgesloten dat uw zonen door deze problemen in het vizier zouden lopen van de bendeleden."

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel verweer voeren met betrekking tot de in de bestreden beslissingen vastgestelde en door de Raad pertinent bevonden tegenstrijdigheden, omissies en ongerijmdheden in het licht van de beschikbare landeninformatie. Bovenstaande vaststellingen volstaan dan ook voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot de beweerde bedreigingen in het kader van het voorgehouden incident op 15 december 2019 en de beweerde problemen van verzoeker.
Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers' relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers' algemene betoog, onder verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot El Salvador alsook UNHCR richtlijnen, dat de motivering van het CGVS waarom er geen sprake is van een sociale groep vaag en kort is, dat een expert bendefenomeen Centraal-Amerika aantoont dat het geweld van bendes t.a.v. burgers van El Salvador strategisch is en niet puur crimineel van aard; dat de daden van bendes wel degelijk politiek geïnspireerd zijn en op een politieke agenda berusten, is dan ook niet dienstig. De Raad wijst er op dat het aan verzoekers is om aan de hand van concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot een algemeen betoog met betrekking tot de *nexus* tussen het bendegeweld in El Salvador en de criteria in de Vluchtelingendefinitie en het louter citeren van academische artikelen en landenrapporten zonder dit op hun individuele omstandigheden te betrekken. Verzoekers slagen er dan ook niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van de beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met bendes in El Salvador en dat hun hypothetische vrees voor hun kinderen geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming.

4.5.3. De Raad stelt dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de

verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, …) en de eventuele rol van de terugkeerders bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om in het verzoekschrift te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, worden de door verzoekers aangevoerde problemen met bendes niet aannemelijk gemaakt omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verder maken zij op geen enkel ogenblik melding van het feit dat zij het slachtoffer zouden geweest zijn van afpersing voor hun vertrek uit El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zoude geviseerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden werden afgeperst of eerder anderszins ernstig bedreigd werden door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.6. Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "*reëel risico*" wijst op de mate van

waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "*ernstige schade*" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers de voorgehouden bedreigingen door bendes in El Salvador niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.
In zoverre verzoekers in algemene zin verwijzen naar het bendegeweld dat iedereen kan treffen, dient te worden benadrukt dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde aan te tonen. Verzoekers dienen dit risico concreet aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.
Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".*

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR *dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* (zie: *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020 en waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus; *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 9-13; UNHCR *Guidelines,* p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 9-13).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.
De door verzoekers aangehaalde informatie bevestigt dat de bendes zich schuldig maken aan moorden op door hen geviseerde burgers en dat zij een verregaande impact hebben op het dagelijkse leven van zij die in door hen gecontroleerde wijken wonen en werken en dat de territoriale controle van de bendes leidt tot het inperken van de bewegingsvrijheid van bewoners. Nergens uit deze landeninformatie blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin blijkt hieruit dat andere methoden of tactieken worden gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET